

Omar Lara
Poeta

Lucian Blaga

Lucian Blaga (Lancram, Alba. Rumania. 1895-1961). Poeta, dramaturgo, ensayista, filósofo, traductor. Algunos de sus libros de poesía: *Poemas de la luz*, *Los pasos del profeta*, *En el gran tránsito*, *Alabanza del sueño*, *En la divisoria de las aguas*, *En los dominios de la añoranza*.

A los lectores

Esta es mi casa. Allá el sol, el jardín y las colmenas.
Pasáis por el camino, miráis por las rejas del portón
y esperáis mis palabras. ¿Cómo empezar?
Creed, creedme,
mucho se puede hablar de tantas cosas:
del destino y la serpiente del bien,
de los arcángeles que roturan la tierra
en los huertos del hombre,
del cielo hacia donde crecemos,
del odio y la caída, de la tristeza y las crucifixiones
y, sobre todo, del gran tránsito.
Mas las palabras son lágrimas de quienes, deseándolo,
no pudieron llorar como quisieron.
Amargas son, amargas todas las palabras,
por eso,
dejadme pasar entre vosotros, mudo,
salir a vuestro encuentro con los ojos cerrados.

Către cititori

Aici e casa mea. Dincolo soarele și grădina cu stupi.
Voi treceți pe drum, vă uitați printre
gratii de poartă
și așteptați să vorbesc. - De unde să-ncep?
Credeți-mă, credeți-mă,
despre orișice poți să vorbești cât vrei:
despre soartă și despre șarpele binelui,
despre arhanghelii cari ară cu plugul
grădinile omului,
despre cerul spre care creștem,
despre ură și cădere, tristețe și răstigniri
și înainte de toate despre marea trecere.
Dar cuvintele sunt lacrimile celor ce ar fi voit
așa de mult să plângă și n-au putut.
Amare foarte sunt toate cuvintele,
de-aceea - lăsați-mă să umblu mut printre voi,
să vă ies în cale cu ochii închiși.

Morada

Habría señales de que vivo en alguna parte
en la ciudad, en una calle
con nombre de proscrito de balada.
Pero no me albergo en la ciudad,
me perseguiría la maldición del arroyo y del árbol.
Mi forma de ser desmiente el rumor.

Dirían que mi morada está
en una aldea con techo de paja,
con nombre de una vieja historia.
Pero no vivo
en el campo o en un cuarto.
Vivo en un canto de pájaro.

Lăcaș

Semne-ar fi că locuiesc undeva
La oraș, într-o stradă
cu nume de haiduc de baladă.
Dar nu sălășluiesc la oraș,
m-ar blestema pârâul și pomul.
Felul meu dezmente zvonul.

S-ar spune că lăcașul îmi este
într-un sat cu streșini de paie,
cu nume de veche poveste.
Dar nu locuiesc
la sat și-n nici o odaie.
Locuiesc într-un cântec de pasăre.

Heráclito junto al lago

Junto a las verdes aguas se encuentran los senderos.
Hay silencios aquí, pesados silencios abandonados por el hombre.
Calla perro, que husmeas el viento con la nariz, calla.
No ahuyentes los recuerdos que llegan
llorando a enterrar los rostros en su propia ceniza.

Apoyado en los troncos adivino mi suerte
en la palma de una hoja otoñal.
Tiempo, cuando quieres emprender el camino más corto
¿por dónde te encaminas?

Mis pasos resuenan en la sombra
como si fueran unos frutos podridos
que caen de un árbol invisible.
¡Oh, cómo enronqueció de vejez la voz del manantial!

Toda mano que se alza
es una duda más, sólo eso.
Los dolores insisten
hacia el misterio oculto de la tierra.

Arrojo espinas desde la orilla al lago,
con ellas en círculos me deshago.

Heraclit Lânga lac

Lângă ape verzi s-adună cărările.
Sunt liniști pe-aici, grele și părăsite de om.
Taci, căne care-ncerci vântul cu nările, taci.
Nu alunga amintirile ce vin
plângând să-și îngroape fețele-n cenușa lor.

Sprijinit de butuci îmi ghicesc soarta
din palma unei frunze tomnatice.
Vreme, când vrei să iei drumul cel mai scurt,
pe unde apuci?

Pașii mei răsună în umbră,
parc-ar fi niște roade putrede
ce cad dintr-un pom nevăzut.
O, cum a răgușit de bătrânețe glasul izvorului!

Orice ridicare a mâinii
nu e decât o îndoială mai mult.
Durerile se cer
spre taina joasă a țărâni.

Spini azvârl de pe țarm în lac,
cu ei în cercuri mă desfac.

Silencio

Hay tanto silencio alrededor que me parece oír
cómo se estrellan los rayos de luna en los cristales.

En el pecho
una voz extraña ha despertado
y una canción canta en mí una nostalgia que no es mía.

Se cuenta que los antepasados muertos antes de tiempo,
con sangre todavía joven en las venas,
con pasiones intensas en la sangre,
con sol palpitante en las pasiones
retornan,
retornan para continuar
en nosotros
la vida no vivida.

Hay tanto silencio alrededor que me parece oír
cómo se estrellan los rayos de luna en los cristales.

Oh, quién sabe, alma mía, ¿en qué pecho cantarás
también tú más allá de los tiempos
-en las dulces cuerdas del silencio,
en arpas de oscuridad - la nostalgia ahogada
y la rota alegría de vivir? ¿Quién sabe? ¿Quién sabe?

Liniște

Atâta liniște-i în jur de-mi pare că aud
cum se izbesc de geamuri razele de lună.

In piept
mi s-a trezit un glas străin
și-un cântec cântă-n mine-un dor
ce nu-i al meu.

Se spune că strămoși care au murit
fără de vreme,
cu sânge tânăr încă-n vine,
cu patimi mari în sânge,
cu soare viu în patimi,
vin,
vin să-și trăiască mai departe
în noi
viața netrăită.

Atâta liniște-i în jur de-mi pare că aud
cum se izbesc de geamuri razele de lună.

O, cine știe - suflete,-n ce piept îți vei cânta
și tu odată peste veacuri
pe coarde dulci de liniște,
pe harfă de-ntuneric - dorul sugrumat
și frânta bucurie de viață? Cine știe?
Cine știe?

Silencio entre las viejas cosas

En las cercanías está mi monte, mi amado monte.
Rodeado de viejas cosas
protegidas con el musgo de los días de la Creación,
en la noche con siete soles negros
portadores de la buena oscuridad,
debería estar agradecido.
Hay un elocuente silencio en el círculo
que sostiene en conjunto las duelas del firmamento.
Pero recuerdo el tiempo en que no era aun,
como de una infancia remota,
y siento mucho no haber permanecido
en el país sin nombre.
Y de nuevo me digo:
Ningún alboroto hacen las estrellas en el cielo.
Sí, debería estar agradecido.

Liniște între lucruri batrâne [1923]

În apropiere e muntele meu, munte iubit.
Înconjurat de lucruri bătrâne
acoperite cu mușchi din zilele facerii,
în seara cu cei șapte sori negri
cari aduc întunericul bun,
ar trebui să fiu mulțumit.
Liniște este destulă în cercul
ce ține laolaltă doagele bolții.
Dar mi-aduc aminte de vremea când
încă nu eram,
ca de-o copilărie depărtată,
și-mi pare-așa de rău că n-am rămas
în țara fără de nume.
Si iarăși îmi zic:
nici o larmă nu fac stelele-n cer.
Da, ar trebui să fiu mulțumit.

Perspectiva

Noche. Bajo las esferas, bajo los mares,
las mónadas duermen.
Mundos comprimidos,
lágrimas sin sonido en el espacio,
las mónadas duermen.

Elogio del sueño su movimiento.

Perspectivă [1929]

Noapte. Subt sfere, subt marile,
monadele dorm.
Lumi comprimate,
lacrimi fără de sunet în spațiu,
monadele dorm.

Mișcarea lor-lauda somnului.

Humo caído

Se escucha el breve e inútil vuelo
de los gansos sobre los pastos fríos.
En algún lugar una canción se inflama
Con llamados de muerte.
Una flauta se agota, otra no aparece.
Aleluya, mi mirada se llena de pájaros y viento,
a la vida no le debo ni siquiera un pensamiento
pero le debo toda la vida.
Con movimientos a veces detenidos
veo bóvedas derrumbadas en el agua.
De las hojas de la aldea salen
como de un bíblico campamento de gitanos.
Aleluya, hoy como nunca
soy el cansado hermano
del cielo inferior
y del humo caído del fogón.

Fum căzut [1925]

S-aude zbor scurt și zadarnic
de găște peste pajiști reci.
Undeva un cântec se pătrunde
de chemări de veci.
Un fluier seacă, altul nu se-arată.
Aleluia, privirea mi se umple de păsări
și vânt,
vieții nu i-am rămas dator nici un gând,
dar i-am rămas dator viața toată.
Cu mișcări oprite ades
văd bolți prăbușite în apă.
Din frunzele satului ies
ca dintr-o bibilică șatră.
Aleluia, astăzi ca niciodată
sunt fratele obosit
al cerului de jos
și-al fumului căzut din vatră.

Hijo de la acción no soy

Innumerables sois los hijos de la acción
doquiera en los caminos, bajo el cielo, en las casas.
Sólo yo estoy aquí, inútil, miserable,
bueno tan sólo para ahogarlo en las aguas.

Espero, sin embargo, hace mucho que espero
un viajero bueno y justo a quien decirle:
oh, no vuelvas tu mirada,
oh, no castigues mi letargo.
Crezco entre vosotros pero resguardado por mis manos
el místico fruto madura en otros lares.
¡No me maldigáis, no me maldigáis!

Amigo de lo abismal,
compañero del silencio
bailo sobre los hechos.
Alguna vez por medio de una flauta ancestral
me envió como canción hacia la muerte.

Inquisitivo el hermano me mira,
asombrada me acoge la hermana,
pero enrollada a mis pies
me escucha y me entiende muy bien
la serpiente con ojos siempre atentos
a las sabidurías del más allá.

Fiu al faptei nu sunt [1924]

Fără de număr sunteți, fii ai faptei,
pretutindeni pe drumuri, sub cer și prin case.
Numai eu stau aici fără folos, nemernic,
bun doar de-necat în ape.

Totuși aștept, de mult tot aștept
vreun trecător atotbun și-totdrept
ca să-i spun:
O, nu-ți întoarce privirea,
O, nu-mi osândi nemișcarea.
Cresc între voi, ci umbrit de mânilor mele
misticul rod se rotunjește în altă parte.
Nu mă blestemați, nu mă blestemați!

Prieten al adâncului,
tovarăș al liniștei,
joc peste fapte.
Câteodată prin fluier de os strămoșesc
mă trimit în chip de cântec prin moarte.

Intrebător fratele mă privește,
mirată mă-ntâmpină sora,
dar încolăcit la picioarele mele
m-ascultă și mă pricepe prea bine
șarpele cel cu ochii de-a pururi deschiși
spre-nțelepciunea de dincolo.

Tres caras

El niño ríe:
"¡La sabiduría y mi amor es el juego!"
El joven canta:
"¡El juego y mi sabiduría es el amor!"
Calla el anciano:
"¡El amor y mi juego es la sabiduría!"

Trei fețe [1919]

Copilul râde:
"Înțelepciunea și iubirea mea e jocul!"
Tânărul cântă:
"Jocul și-nțelepciunea mea-i iubirea!"
Bătrânul tace:
"Iubirea și jocul meu e-nțelepciunea!"

Estremecimiento

¿Está la muerte entonces a mi vera?
A medianoche,
cuando la luna derrama sobre mí su delirante mirada,
cuando el vuelo de los murciélagos
con su frente de tinieblas besa mi ventana,
siento entonces un estremecimiento
desde la punta del pelo recorriéndome el cuerpo,
precisamente como si frías manos
jugaran en mi pelo con sus dedos de hielo.

¿Está la muerte entonces a mi vera?
¿Y a la luz de la luna
me cuenta ella tal vez el canoso cabello?

Fiorul [1919]

E moartea-atunci la căpătâiul meu?
In miez de noapte,
când luna-și varsă peste mine aiurita ei
privire,
când zbor de lilioci
pe fruntea-i de-ntuneric îmi sărută geamul,
simt câteodată un fior
dîn creștet străbătându-mi trupul,
întocmai ca și cum mâni reci
mi s-ar juca în păr cu degete de gheață.

E moartea-atunci la căpătâiul meu?
Si în lumina lunii
îmi numără ea oare firele cărunte?

Autorretrato

Lucian Blaga es mudo como un cisne.
En su patria
la nieve de los hechos reemplaza a la palabra.
Su alma está en búsqueda,
en muda, antigua búsqueda
de siempre,
incluso de aquella del último límite.

Busca el agua de la que bebe el arcoiris.
Busca el agua,
de la que el arcoiris
bebe su belleza y su noser.

Autoportret [1942]

Lucian Blaga e mut ca o lebedă.
In patria sa
zăpada făpturii ține loc de cuvânt.
Sufletul lui e în căutare,
în mută, seculară căutare,
de totdeauna,
și până la cele din urmă hotare.

El caută apa din care bea curcubeul.
El caută apa
din care curcubeul
își bea frumusețea și neființa.

Un hombre se inclina sobre el borde

Me inclino sobre el borde:
no sé -¿es el borde del mar
o del pobre pensamiento?

Cae mi alma en las profundidades,
resbalando como el anillo
de un dedo enflaquecido por las enfermedades.
Ven, final, extiende tu ceniza sobre las cosas.
Ningún sendero es ya muy largo
y ningún llamado me ahuyenta.
Ven, final.

Sobre los codos otra vez
me levanto a un palmo de la tierra
y escucho.
El agua azota los acantilados.
Fuera de esto nada, nada,
nada.

Un om s-aplecă peste margine [1922]

M-aplec peste margine:
nu știu-e-a mării
ori a bietului gând?

Sufletul îmi cade în adânc
alunecând ca un inel
dintr-un deget slăbit de boală.
Vino sfârșit, așterne cenușă pe lucruri.
Nici o cărare nu mai e lungă,
nici chemare nu mă alungă.
Vino sfârșit.

Pe coate încă o dată
mă mai ridic o șchioapă de la pământ
și ascult.
Apă bate-ntr-un țărniș.
Altceva nimic, nimic,
nimic.

Para citar este artículo

Omar Lara. 2006 . «Lucian Blaga». *Documentos Lingüísticos y Literarios*